

απαιτεί ισχυρό εσωτερικό μέτωπο, ενότητα και ομοψυχία, υποταγή των πάντων στον ένα και μόνο στόχο τη σωτηρία της πατρίδας μας. Που οπωσδήποτε προϋποθέτει κοινή γραμμή και στρατηγική, συλλογικούς χειρισμούς. Τη συναινετική πολιτική που χάραξε το Εθνικό Συμβούλιο οφείλουμε με ευλάβεια όλοι να ακολουθούμε. Δεν ζητούμε την οποιαδήποτε λύση, λύση λειτουργική θέλουμε που θα απαλλάξει την Κύπρο από τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής και τους εποίκους, τις βάσεις, απαιτούμε αποτελεσματικές εγγυήσεις. Λύση που να κατοχυρώνει τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις βασικές ελευθερίες - της διακίνησης, εγκατάστασης και περιουσίας. Και πάνω από όλα το δικαίωμα της επιστροφής όλων των προσφύγων στα σπίτια τους, τα χωριά και τις πόλεις τους.

Για να θγούμε από το αδιέξοδο οφείλουμε να διεθνοποιήσουμε το Κυπριακό πρόβλημα, μη αποκλεισμένης και προσφυγής στη Γενική Συνέλευση των Η.Ε. Απαιτούμε ενεργότερη συμμετοχή του Συμβουλίου Ασφαλείας και να σταματήσουν τα ευχολόγια από χώρες που έχουν τη δύναμη

να πιέσουν την Τουρκία. Να περιληφθεί η λύση του Κυπριακού στα περιφερειακά προβλήματα με την συμπερίληψη του στην Αζέντα των διαβουλεύσεων Σ. Ένωσης και Η.Π.Α. Η σωστή πορεία αξιοποιεί της αρετές του λαού μας και αχρηστεύει τις επιλογές της παραδοχής των τετελεσμένων ή της υποταγής.

Είμαι υποχρεωμένος να τονίσω πώς οφείλει ο Ντενκτάς να λογικευτεί, γιατί θα ανακόψουμε την πορεία που οδηγεί τελικά την Κύπρο στη διχοτόμηση, ή σε προτεκτοράτο ή σε Τουρκοποίηση. Θα υπερασπίσουμε την πατρίδα μας σπιθαμή προς σπιθαμή και την πατρίδα ουκ ελλάττω παραδώσουμε. Σεις να είσθε βέβαιοι πως η πίστη πήρε τη θέση της ελπίδας για επιστροφή, δικαίωση και λύτρωση. Θάρθει ο καιρός για να ανθίσει το φως στην Κόλαση και μεις θα τραγουδούμε μαζί με τον ποιητή «χτυπάτε, ω ξένοι αυτή την πέτρα την Κύπρο την ριγμένη μεσοπέλαγα, όσο την πελεκούν της βίας τα σύνεργα, τόσο πιο δυνατή και ωραία την πλάθουν, για νάναι το αγκωνάρι του ψηλού, πελώριου πύργου: Της Λευτεριάς, της αλήθειας και της ειρήνης».

Παλλουριώτισσα, 19 Νοεμβρίου 1979.

Δραπέτης από τες τούρκικες Φυλακές

*Ξεने, την πόρτα μου κτυπάς,
άραγε τι να θέλεις;
πεσ' μου, ποιόν θέλεις, τι ζητάς
πεσ' μου, ποιόνε προσμένεις;
Το πρόσωπο σου, σαν γνωστό,
κάπου γνωστού μου μοιάζεις
κι' είναι το βλέμμα σου καυτό
έτσι που με κοιτάζεις.
Στο σπίτι είμαι μοναχή,
μήτ' αδελφό και κύρη,
πεντάρφανη πάνω στη γη.*

ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΝΑΓΙΔΗ